

IN MEMORIAM

BELLOVICS JÓZSEF

1955–2016

Nincs egy éve, hogy Bellovics Jóska kollégái a Fővárosi Levéltárban gyűlhettünk össze: ünnepelni őt, megköszönni neki a körünkben végzett egy évtizedes munkáját. Jóska ereje, egészsége már ekkor sem volt a régi, de reméltük: ahogy korábban felépült egy súlyos betegségből, úgy most is úrrá lesz a testi megpróbáltatásokon. Sajnos reményeink nem teljesültek be, így a köszöntő szavakból a megemlékezés szavai váltak.

Bellovics József 1955. május 2-án született Sárváron, mezőgazdaságban dolgozó szülők gyermekeként. Az általános iskolát szülővárosában végezte, 1973-ban a kőszegi Jurisich Miklós Gimnáziumban érettségizett. Később a földmérési szakközépiskola két évfolyamát is elvégezte. Tanulmányait követően a fővárosba költözött. Itt rövid ideig a Földmérési és Térképészeti Vállalatnál, majd közel egy évtizedig a Fővárosi Ingatlanrendezési Irodán dolgozott kítűzőként. E tepermunka városismereti tanfolyamként is hasznos lehetett – levéltáros kollégái sokszor tapasztalhatták, hogy a város olyan eldugott részeiről is sok ismerete van, amelyekről ők még hírből sem hallottak. Az 1980-as évek közepén néhány évre visszaköltözött Vas megyébe, ahol állattartással foglalkozott. 1987-ben tért vissza Budapestre, s újra korábbi munkahelyén kezdett dolgozni. Előbb földmérési munkát végzett, majd a 2000-es évektől a Fővárosi Városházán a Szabályozási Keretterv változásainak térképi vezetése lett a feladata. Emellett a Magasépítési Tervtár munkájába is besegített, annak megszüntetése után pedig részt vett az ott őrzött tervek előzetes rendezésében és a levéltárba való átköltöztetésében.

Bellovics Jóska tíz éve, kezelőként került a Fővárosi Levéltár állományába. Ettől kezdve évekig párhuzamosan végezte a tervtári iratanyag előkészítését, rendezését és a kutatók kiszolgálását. Bár mindkét munka újszerű volt számára, szinte azonnal nagy hozzáértéssel és rutinnal tudta őket végezni. Jósának ugyanis egyaránt sajátja volt a

tömeges rendezési munkához szükséges nagy munkabírás és precizitás, valamint a kutatók kiszolgálásához elengedhetetlen szakismeret, türelem és tapintat. Minden kutatót türelmesen végighallgatott, mindenkinek udvariasan elmondta a tudnivalókat, és a tervrajzokon nehezen kiigazodó egyszeri építkezőknek is mindig el tudta magyarázni, mi mit jelent a furcsa ábrákon. Ez lemérhető volt azon a bizalmon – szinte már ragaszzkodáson – amellyel a kutatók feléje fordultak. Az utóbbi években egészségi okok miatt

Jóska már csak előkészítési és rendezési munkát végzett – nem lankadó figyelemmel és ügyszeretettel. Az aznapra kikért tervekkel megrakott kocsi minden reggel, sőt többnyire már az előző nap készen állt, minden tervlap megtalálta a maga helyét, s helyrajzi számát. A kutatóforgalom zökkenőmentes lebonyolítása Jóska figyelme és feyelme nélkül nem lett volna lehetséges.

Miután 2006-ban levéltárunkba került, Bellovics Jóska hamar az I. osztály és a tágabb munkatársi kör kedvelt és elismert tagja lett, nem okozott neki gondot a korábbi munkahelyétől eltérő közegbe való beilleszkedés. Ezt nem úgy érte el, hogy mindenütt ott lett volna, vagy a munkán kívüli tevékenységekben különös intenzitással vett volna részt. Jóska visszafogott személyiség volt, nem fűtötte a szereplési vágy – ugyanakkor a legkevésbé sem volt zárkózott. Nyílt és barátságos karakterét megfelelő adag humor és kíváncsiság színezte – mindez kitűnő beszélgetőpartnerré tette, aki kellemes egyensúlyt tudott tartani a saját, sokszor mulatságos, néha sajnos drámai történetei és a másokra való odafigyelés között. Mint kollégái közül nem kevesen tapasztalhatták, segítőkészsége szinte határtalan volt. Figyelme kiterjedt az őt körülvevő világ számos olyan jelenségére, eseményére, amelyek fölött mások könnyedén átsiklottak – e megfigyelések azután szintén jó beszélgetés-témákká válhattak. Jóska méltán vívta ki a vele kapcsolatba kerülő kollégák általános szimpátiáját, sőt szeretetét.

Úgy láttuk, vagy úgy akartuk látni, hogy Jóska nem tört meg a csapások alatt, resignáltabban bár, de őrzi régi kedélyét. Aggódva, de még mindig bizakodva vártuk a hírt: visszatér-e közénk a nyári szünetet követően. Augusztus 23-án azonban a végleges, megmásíthatatlan, de sokunk számára egyhamar föl nem dolgozható hír érkezett: kollégánk és barátunk, Bellovics fogsz József elhunyt. Kollégáid nevében most tehát búcsúzom Tőled: Nyugodj békében Jóska! Hiányozni fogsz!

Csáki Tamás